

[Dagmar Andreassen.]

ges til at skære noget af kødet af benene, hvis han synes, de er for fede, men vi overlader helt til ministeren at finde ud af, om han vil benytte denne bemyndigelse eller ej.

Da jeg gik fortegnelsen over samfundsrepræsentanter i sparekasser igennem, studerede jeg over tidligere handelsministres manglende opfindsomhed eller måske manglende interesse. Blandt disse ca. 250 navne var der ikke én eneste kvinde, og i betragtning af at det dog er kvinder, der administrerer en ganske væsentlig del af pengene her i samfundet, skulle det da være besynderligt, om der overhovedet ikke fandtes nogen med kvalifikationer til at bestride et sådant job. Men nu er det jo ikke bare handelsministre, der har manglet denne fantasi i bestyrelsen, for i den gruppe af banker, der sender folketingsmedlemmer deres årsregnskaber, er der heller ingen kvinder.

Jeg foreslår derfor handelsministeren, at han begynder at kigge lidt mere efter pigerne; det kan være, handelsministeren allerede har gjort det, men så ud fra nye synsvinkler da i det mindste. De vil pynte på de fleste bankbestyrelser, og de vil pille noget af højtideligheden væk, og så vil de måske ligefrem blive modtaget med kys-hånd fra de nuværende bankbestyrelseres side, hvis de virkelig er så fornemme og tilbagetrukne, som nogle vil påstå.

Jeg anbefaler de ændringsforslag til vedtagelse, som det radikale venstre er medforlagsstiller til, men kan ikke anbefale ændringsforslag nr. 1, som er stillet af socialistisk folkeparti, ligesom et flertal i det radikale venstre heller ikke kan stemme for det af retsforbundet stillede ændringsforslag.

Hagen Hagensen (KF):

Det konservative folkeparti kan gå ind for ændringsforslagene med undtagelse af nr. 1, 2 og 4.

Om ændringsforslag nr. 1, som vi går imod, kan jeg henholde mig til bemærkninger, der er gjort af andre ordførere. Om ændringsforslagene nr. 2 og 4 skal jeg gøre

nogle bemærkninger, og i den forbindelse vil jeg gerne begynde med det uden for betænkningen af retsforbundet stillede ændringsforslag, som min gruppe har sympati for i tanken, men ikke i den begrundelse, der er givet. Vi har da, som lovforslaget foreligger for sparekassernes vedkommende, hvor der er offentlig repræsentation, stillet os på det standpunkt, at vi har peget på, at der egentlig burde være ligestilling mellem banker og sparekasser her, men allerede fordi sparekasserne har en anden struktur end banker, har vi ikke umiddelbart ment at ville stille et forslag om ændring i forholdene i sparekasserne.

Derimod vender det konservative folkeparti sig skarpt imod at indføre offentlig repræsentation i banker, således som det er foreslået af et flertal i erhvervsudvalget. Men nu skal vi jo se, om der er flertal for det her i salen.

Den offentlige indsigt med pengeinstitutter må være tilgodeset dels med bank- og sparekassetilsynet, dels med Nationalbankens ledende placering i pengepolitiske forhold og i øvrigt gennem den lovgivning, der findes på en lang række områder, der berører bankvæsenet. Der findes ingen rimelig begrundelse for forslaget om offentlig repræsentation i bankerne. Hvad er det dog for en mistillid at have til vore bankers ledelse, der stråler ud af dette forslag om offentlig repræsentation i bankernes ledelser? Sådanne repræsentanter skal tjene det formål, siger man, at medvirke til, at almindelige samfundsmæssige interesser og hensyn holdes for øje i pengeinstitutternes virksomhed, samt at fremme de af lovgivningsmagten formulerede erhvervspolitiske målsætninger. De som offentlige repræsentanter udpegede personer skal have til opgave positivt at varetage offentlige interesser og synspunkter. Tror man da ikke, at ansvarlige bankledere, bestyrelser og direktioner og de i bankerne i øvrigt beskæftigede medarbejdere lever op til at varetage samfundsmæssige interesser og hensyn, som de er beskrevet her?

Når dertil kommer, at de offentligt udpe-